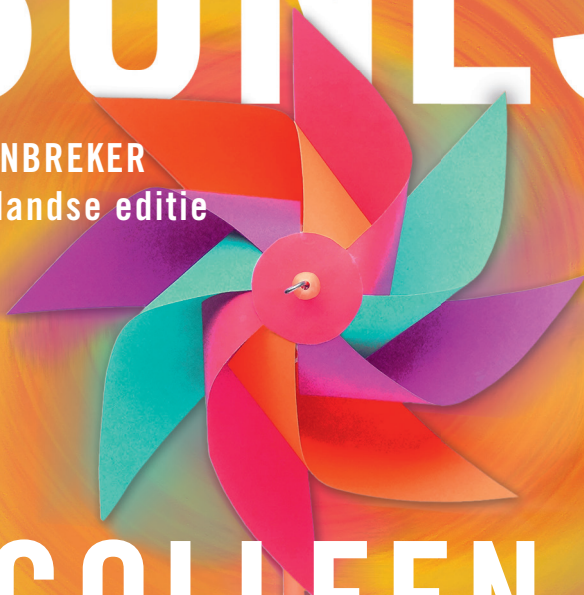

HEART BONES

HARTENBREKER
Nederlandse editie

COLLEEN
HOOVER

#1 *NEW YORK TIMES*-BESTSELLERAUTEUR

Colleen Hoover

Heart bones

Hartenbreker – Nederlandse editie

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

Zomer 2015

In onze woonkamer, op de plek waar de televisie zou hangen als we ons een hangende televisie zouden kunnen veroorloven, of überhaupt een huis met muren die sterk genoeg zijn om een televisie te kunnen dragen, hangt een schilderij van Moeder Teresa.

De wanden van een woonwagen zijn niet van hetzelfde materiaal gemaakt als de muren van een normaal huis. In een woonwagen verkruimelen de muren als krijt onder je nagels als je er ook maar overheen durft te krassen.

Ik heb een keer aan Janean, mijn moeder, gevraagd waarom ze een schilderij van Moeder Teresa in onze woonkamer had opgehangen.

‘Dat kreng loog alles bij elkaar,’ zei ze.

Haar woorden. Niet de mijne.

Als je een slecht mens bent, wordt het volgens mij een soort overlevingstactiek om het slechtste in andere mensen te zoeken. Je concentreert je op andermans duistere kant, in de hoop dat het dan niet opvalt hoe duister je zelf bent. Zo ging mijn moeder door het leven. Ze probeerde altijd het slechtste in de mens te zien. Zelfs in haar eigen dochter.

Zelfs in Moeder Teresa.

Nu ligt Janean op de bank, in dezelfde houding waarin ze al lag toen ik acht uur geleden wegging om bij McDonald's te gaan werken. Ze staart naar het schilderij van Moeder Teresa, zonder er echt naar te kijken. Het lijkt wel of haar ogen het niet meer doen.

Alsof ze niets meer in zich opnemen.

Janean is verslaafd. Dat realiseerde ik me toen ik een jaar of negen was, al bleven haar verslavingen in die tijd nog beperkt tot mannen, alcohol en gokken.

Door de jaren heen zijn haar verslavingen opvallender en een stuk dodelijker geworden. Volgens mij was het vijf jaar geleden, rond mijn veertiende verjaardag, dat ik haar voor het eerst meth zag spuiten. Als iemand regelmatig meth gebruikt, wordt zijn levensverwachting meteen een stuk korter. Ik heb het een keer gegoogeld in de schoolbibliotheek. *Hoelang kan iemand met een methverslaving blijven leven?*

Zes tot zeven jaar, aldus het internet.

Sindsdien heb ik wel vaker meegemaakt dat ze nergens meer op reageerde, maar deze keer voelt het anders. Dit voelt definitief.

'Janean?' Er ligt een kalmte in mijn stem die er niet zou moeten zijn. Zou mijn stem nu niet moeten bibberen of me in de steek moeten laten? Ik schaam me een beetje omdat het me zo weinig doet.

Ik laat mijn tas op de grond vallen en tuur vanaf de andere kant van de kamer naar haar gezicht. Het regent buiten en ik heb de voordeur nog niet dichtgedaan, waardoor ik nog steeds nat word. Maar de deur dichtdoen en mijn rug afschermen voor de regen is wel mijn minste zorg nu ik naar Janean kijk, die nog steeds naar Moeder Teresa staart.

Een van haar armen ligt over haar buik, de andere bungelt van de bank en haar vingers rusten op de versleten vloerbedekking. Ze is een beetje opgezwollen en ziet er daardoor jonger uit. Niet jonger dan ze is, want ze is pas negenendertig, maar jonger dan ze door haar verslavingen normaal gesproken lijkt. Haar wangen zijn minder ingevallen en de rimpels die zich de afgelopen paar jaar om haar mond hebben gevormd zien eruit alsof ze weg zijn gebotoxt.

‘Janean?’

Geen reactie.

Haar mond hangt een stukje open, waardoor haar gele, afgebrokkelde, verrotte tanden te zien zijn. Het lijkt wel of ze halverwege een zin was toen het leven uit haar weggleed.

Ik heb me dit moment al vaak voorgesteld. Als je iemand maar erg genoeg haat, kun je het niet helpen dat je ’s nachts wakker ligt en je afvraagt hoe het zou zijn als diegene dood was.

Ik had verwacht dat het anders zou zijn. Veel dramatischer.

Nog even blijf ik naar Janean staren om te kijken of ze misschien gewoon in een soort trance verkeert. Ik doe een paar stappen naar voren, maar blijf staan als mijn blik op haar arm valt. Er steekt een naald uit haar huid, net onder de binnenkant van haar elleboog.

Zodra ik dat zie, overspoelt de werkelijkheid me als een glibberige slijmlaag en word ik misselijk. Met een ruk draai ik me om en ren het huis uit. Het voelt alsof ik moet overgeven, dus leun ik over de verrotte reling heen, voorzichtig, zodat die niet onder mijn gewicht bezwijkt.

Ik ben opgelucht dat ik moet overgeven, want ik begon me al zorgen te maken over het uitblijven van een reactie.

Misschien ben ik niet zo hysterisch als een dochter op dit moment zou moeten zijn, maar ik voel in elk geval iets.

Ik veeg mijn mond af aan de mouw van mijn werkshirt. Dan ga ik op het trapje zitten, ook al beukt de regen nog steeds uit de donkere avondlucht op me neer.

Mijn haar en mijn kleren zijn drijfnat. Net als mijn gezicht, maar over mijn wangen lopen geen tranen.

Het zijn alleen regendruppels.

Natte ogen en een droog hart.

Ik doe mijn ogen dicht, druk mijn handen tegen mijn gezicht en probeer te bedenken of dat afstandelijke gevoel aan mijn opvoeding ligt of dat ik als een gebroken mens geboren ben.

Ik vraag me af wat voor soort jeugd erger is voor een mens. Het soort waarin je zo liefdevol en beschermd wordt grootgebracht dat het pas tot je doordringt hoe wreed de wereld kan zijn als het te laat is om daarmee om te leren gaan, of de manier waarop ik ben opgegroeid. In een gezin dat geen gezin zou mogen heten, in een situatie waarmee je maar moet zien te dealen.

Voordat ik oud genoeg was om te werken voor mijn eten, lag ik vaak nachtenlang wakker van de hongerkrampen in mijn maag. Janean zei een keer dat dat knorrende geluid werd gemaakt door een hongerige kat die in mijn buik woonde en die gromde als ik hem niet genoeg te eten gaf. Telkens wanneer ik daarna honger had, stelde ik me voor dat de kat in mijn buik naar eten zocht dat er niet was. Ik was zo bang dat hij mijn ingewanden zou verslinden als ik hem niets te eten gaf dat ik soms dingen at die niet eetbaar waren, puur om de kat tevreden te stellen.

Eén keer liet ze me zo lang alleen dat ik oude bananenschillen en eierschalen uit de vuilnisbak opat. Ik probeerde zelfs een paar hapjes vulling uit de kussens op de bank te nemen, maar die kreeg ik niet doorgeslikt. Het grootste gedeelte van mijn kindertijd ben ik doodsbang geweest om langzaam van binnenuit te worden opgegeten door die hongerige kat.

Misschien is Janean nooit langer dan een dag achter elkaar weggebleven, maar als je als kind alleen bent, lijkt elke minuut een eeuwigheid te duren.

Ik weet nog dat ze na afloop altijd door de voordeur naar binnen kwam strompelen, op de bank neerplofte en daar uren bleef liggen. Dan viel ik opgekruld aan de andere kant van de bank in slaap, te bang om haar alleen te laten.

Wanneer ik de ochtend na zo'n dronken thuiskomst wakker werd, was ze steevast het ontbijt in de keuken aan het klaarmaken. Het was niet altijd een traditioneel ontbijt. Soms aten we erwten, soms eieren, soms een blik kippensoep met vermicelli.

Toen ik een jaar of zes was, ging ik op die ochtenden opletten hoe ze het fornuis bediende, want dat wilde ik ook kunnen als ze weer eens verdween.

Ik vraag me af hoeveel kinderen van zes zichzelf aanleren met een fornuis om te gaan omdat ze denken dat ze anders levend verslonden zullen worden door een uitgehongerde kat in hun buik.

Het is domme pech, denk ik. De meeste kinderen hebben ouders die gemist worden na hun dood. De rest van ons heeft ouders die er na hun dood alleen maar beter op worden.

Doodgaan is het aardigste wat mijn moeder ooit voor me heeft gedaan.

Buzz zei dat ik in zijn politieauto moest gaan zitten zodat ik ergens kon schuilen voor de regen en niet binnen hoefde te zijn wanneer ze haar lichaam weghaalden. Als verdoofd keek ik toe terwijl ze haar op een brancard naar buiten droegen, bedekt met een wit laken. Ze schoven haar achter in de wagen van de begrafenisondernemer. Een ambulance was er niet eens bij geroepen. Dat had geen zin. Bijna iedereen onder de vijftig die in dit stadje overlijdt, is bezweken aan de gevolgen van een verslaving.

Het doet er niet eens toe waaraan iemand verslaafd is – uiteindelijk is het allemaal even dodelijk.

Ik druk mijn wang tegen het raampje van de auto en probeer naar de lucht te kijken. Er zijn vanavond geen sterren te zien. Zelfs de maan kan ik niet ontwaren. Zo nu en dan is er een bliksemflits die zware, samengepakte wolken onthult.

Toepasselijk.

Buzz trekt het achterportier open en buigt zich naar me toe. Omdat het alleen nog een beetje miezert, is zijn gezicht wel nat, maar ziet het er eerder uit alsof hij druipt van het zweet. ‘Kan ik je ergens naartoe brengen?’ vraagt hij.

Ik schud van nee.

‘Wil je iemand bellen? Je kunt mijn mobieltje gebruiken.’

Weer schud ik mijn hoofd. ‘Ik red me wel. Mag ik weer naar binnen?’

Ik weet niet of ik wel terug wil naar de woonwagen waar mijn moeder haar laatste adem heeft uitgeblazen, maar op dit moment heb ik weinig keus.

Buzz doet een stap opzij en opent een paraplu voor me, ook al regent het nu minder hard en ben ik toch al doorweekt. Hij blijft een stap achter me en houdt de paraplu boven mijn

hoofd als ik naar het huis toe loop.

Ik ken Buzz niet zo goed. Zijn zoon Dakota wel, beter dan me lief is.

Ik vraag me af of Buzz weet wat voor zoon hij heeft grootgebracht. Zelf lijkt hij me best een fatsoenlijke vent. Hij heeft nooit moeilijk tegen mij of mijn moeder gedaan. Soms, tijdens zijn patrouilles door het woonwagenkamp, zet hij zijn auto stil om te vragen hoe het met me gaat. Dan krijg ik altijd het gevoel dat hij verwacht dat ik hem zal smeken om me hier weg te halen, maar dat doe ik niet. Mensen zoals ik zijn er extreem goed in om te doen alsof er geen vuiltje aan de lucht is. Ik glimlach altijd en zeg dat het prima met me gaat, en dan zucht hij alsof hij opgelucht is dat ik hem geen reden geef om de kinderbescherming te bellen.

Als ik weer in de woonkamer kom, staar ik onwillekeurig naar de bank. Die ziet er nu anders uit.

Alsof er iemand op is doodgegaan.

‘Red je het vannacht wel?’ vraagt Buzz.

Ik draai me om en zie hem vlak buiten de deur staan, met de paraplu boven zijn hoofd. Hij kijkt naar me alsof hij medeleven wil uitstralen, maar waarschijnlijk is hij met zijn gedachten al bij het papierwerk waarmee hij hierdoor wordt opgezadeld.

‘Het gaat wel.’

‘Morgen kun je naar de begrafenisonderneming gaan om alles te regelen. Vanaf tien uur ben je welkom, zeiden ze.’

Ik knik.

Hij blijft nog even staan en drentelt onzeker heen en weer. Vlak buiten de deur klapt hij de paraplu in, alsof hij bijgelovig is, en dan stapt hij over de drempel. ‘Weet je...’ Hij trekt zo’n

diepe frons dat zijn kale hoofd over zijn voorhoofd heen welft. ‘Als je niet komt opdagen bij de begrafenisonderneming, kunnen ze het aanmelden als een armenbegrafenis. Dan komt er geen uitvaartdienst, maar word jij tenminste niet met de rekening opgezadeld.’ Hij lijkt zich te generen omdat hij het zelfs maar heeft geopperd. Zijn blik schiet even naar het schilderij van Moeder Teresa en daarna slaat hij zijn ogen neer alsof ze hem een standje heeft gegeven.

‘Bedankt.’ Ik denk toch niet dat er iemand naar haar begrafenis zou komen. Triest, maar waar.

Mijn moeder was eenzaam, kun je wel zeggen. Natuurlijk had ze haar vaste klikje in de bar waar ze al bijna twintig jaar kwam, maar die mensen waren geen vrienden van haar. Ze zijn gewoon ook eenzaam, en ze zochten elkaar op om samen eenzaam te kunnen zijn.

Zelfs haar vaste klikje is kleiner geworden, door de verslavingen die het stadje de kop hebben gekost. En het soort mensen met wie ze nog wel omging is niet het type dat komt opdagen bij een begrafenis. De meesten van hen worden waarschijnlijk gezocht en mijden georganiseerde bijeenkomsten als de pest, voor het geval dat ze daar door de politie worden opgewacht.

‘Moet je je vader bellen?’ vraagt hij.

Ik staar hem aan. Hoewel ik weet dat ik dat uiteindelijk wel zal doen, vraag ik me af hoelang ik het kan uitstellen.

‘Beyah,’ zegt hij, waarbij hij een ‘ie’ maakt van de ‘e’.

‘Je spreekt het uit als Bee-ja.’ Ik weet niet waarom ik hem corrigeer. Hij spreekt mijn naam al verkeerd uit zolang ik hem ken, en tot nu toe heb ik nooit de moeite genomen om het recht te zetten.

‘Beyah,’ corrigeert hij zichzelf. ‘Ik weet dat het mijn zaken niet zijn, maar... je moet weg uit dit stadje. Je weet wat er gebeurt met mensen zoals...’ Hij maakt zijn zin niet af, alsof ik beledigd zou zijn door wat hij wilde zeggen.

‘Met mensen zoals ik?’ vul ik aan.

Nu kijkt hij nog beschaamder, ook al weet ik best dat hij mensen zoals ik in de ruimste zin van het woord bedoelde. Mensen met een moeder zoals de mijne. Arme mensen zonder uitweg uit dit stadje. Mensen die net zo lang in een fast-foodtent blijven werken tot ze gevoelloos zijn vanbinnen en van de hamburgerbakker een dosis krijgen aangeboden van iets waardoor ze de rest van hun dienst het gevoel hebben dat ze in de disco staan. Mensen die voordat ze het weten geen seconde van hun ellendige bestaan meer zonder de ene na de andere high kunnen en dat gevoel belangrijker vinden dan de veiligheid van hun eigen kinderen, totdat ze het spul direct in hun aderen spuiten en per ongeluk doodgaan terwijl ze naar Moeder Teresa liggen te staren, terwijl ze alleen maar wilden ontsnappen aan de lelijkheid van het leven.

Buzz lijkt zich hierbinnen niet op zijn gemak te voelen. Ging hij maar gewoon weg. Ik heb meer medelijden met hem dan met mezelf, ook al ben ik hier degene die haar moeder vanavond dood op de bank heeft gevonden.

‘Ik ken je vader niet, maar ik weet wel dat hij al sinds je geboorte de huur van deze woonwagen betaalt. Dat alleen geeft al aan dat je bij hem beter af bent dan hier. Als je weg kunt, grijp dan je kans. Je bent te goed voor het leven dat je hier hebt.’

Dat is misschien wel het aardigste wat iemand ooit tegen me heeft gezegd. En dat uitgerekend uit de mond van Dakota’s vader.

Hij blijft me even aanstaren alsof hij nog meer wil zeggen. Of misschien wacht hij mijn reactie af. Hoe dan ook, het blijft stil tot hij knikt en weggaat.

Eindelijk.

Nadat hij de deur heeft dichtgedaan, draai ik me om en staar ik net zo lang naar de bank tot het voelt alsof ik ben verdoofd. Het is verbazingwekkend hoe erg je leven kan veranderen tussen de tijd dat je opstaat en weer naar bed gaat.

Al geef ik het niet graag toe, Buzz heeft gelijk. Ik kan hier niet blijven. Dat is ook nooit mijn bedoeling geweest, maar ik dacht dat ik deze zomer nog de tijd had om mijn vertrek voor te bereiden.

Ik heb me uit de naad gewerkt om hier weg te kunnen en in augustus stap ik in de bus naar Pennsylvania.

Ik heb een volleybalbeurs voor Penn State in de wacht gesleept. In augustus ga ik aan dit leven ontsnappen, en niet omdat mijn moeder iets voor me heeft gedaan of omdat mijn vader me hier heeft weggehaald. Ik heb het helemaal aan mezelf te danken.

Ik wil het gevoel hebben dat ik heb gewonnen.

Ik wil zélf de reden zijn dat ik word zoals ik word.

Ik weiger om Janean met de eer te laten strijken voor de goede dingen die me later misschien zullen overkomen. Daarom heb ik haar nooit verteld dat ik die volleybalbeurs heb gekregen. Dat heb ik aan niemand verteld. Ik heb mijn coach geheimhouding laten zweren en wilde zelfs niet dat er een stukje over in de krant zou komen, of een foto in het jaarboek.

Mijn vader heb ik ook niets over de beurs verteld. Ik weet niet eens of hij weet dat ik op volleybal zit. Mijn coaches heb-

ben er altijd voor gezorgd dat ik alle benodigdheden en een uniform kreeg. Ik was zo goed dat ze me niet om financiële redenen uit het team wilden zetten.

Als het om volleybal gaat, heb ik nooit iets aan mijn ouders hoeven vragen.

Het voelt vreemd om ze mijn ouders te noemen. Ze hebben me het leven geschonken, maar dat is ook meteen zo ongeveer het enige wat ik ooit van hen heb gekregen.

Ik ben het product van een onenightstand. Mijn vader woonde in Washington en was op zakenreis in Kentucky toen hij Janean leerde kennen. Drie maanden na mijn geboorte hoorde hij pas dat hij Janean zwanger had gemaakt. Hij kwam erachter dat hij vader was doordat ze alimentatie van hem eiste.

Tot ik vier werd, kwam hij één keer per jaar bij me op bezoek. Daarna liet hij me met het vliegtuig naar Washington overkomen.

Over mijn leven in Kentucky weet hij niets. Hij weet niet dat mijn moeder verslaafd was. Van mij weet hij ook niets, behalve dan wat ik voor hem betekende, en dat is heel weinig.

Ik ben extreem geheimzinnig over mijn leven. Geheimen zijn mijn enige ruilmiddel.

Ik heb mijn vader niets over de beurs verteld, om dezelfde reden dat ik het niet tegen mijn moeder heb gezegd. Ik wil niet dat hij zichzelf op de borst klopt om wat zijn dochter heeft bereikt. Hij verdient het niet om trots te zijn op een kind voor wie hij nauwelijks moeite doet. Als je het hem vraagt, zijn een maandelijks cheque en zo nu en dan een telefoontje naar mijn werk genoeg om het feit dat hij me nauwelijks kent te verdoezelen.

Hij is maar twee weken per jaar vader.

Dat we zo ver bij elkaar vandaan wonen, is voor hem een handig excuus om geen actieve rol in mijn leven te hoeven spelen. Vanaf mijn vierde bracht ik elke zomer veertien dagen bij hem door, maar de afgelopen drie jaar heb ik hem helemaal niet meer gezien.

Toen ik zestien werd, werd volleybal nog belangrijker voor me omdat ik op hoger niveau ging spelen, dus besloot ik niet meer naar hem toe te gaan. Ik verzin nu al drie jaar smoesjes waarom ik niet bij hem op bezoek kan komen.

Hij doet alsof hij ervan baalt.

Ik doe alsof ik het jammer vind, maar het gewoonweg te druk heb.

Sorry Brian, maar die maandelijkse cheque mag dan van verantwoordelijkheidsgevoel getuigen, hij maakt je nog geen vader.

Opeens wordt er op de deur gebonkt. Ik schrik er zo erg van dat ik een kreet slaak. Als ik me met een ruk omdraai, zie ik de huurbaas voor het raam van de woonkamer staan. Normaal gesproken zou ik niet voor Gary Shelby opendoen, maar ik kan hem nu gewoon niet negeren. Hij weet dat ik wakker ben, want ik moest zijn telefoon gebruiken om de politie te bellen. Bovendien moet ik erachter zien te komen wat ik met die bank moet doen. Ik wil dat ding hier niet meer in huis hebben.

Als ik opendoe, wurmt hij zich zonder pardon naar binnen om aan de regen te ontsnappen en geeft hij me een envelop.

‘Wat is dit?’ vraag ik.

‘Een uitzettingsbevel.’

Van ieder ander dan Gary Shelby zou dit me hebben verbaasd.

‘Ze is nog maar net dood. Kon je geen weekje wachten?’

‘Ze loopt drie maanden achter met de huur en ik verhuur niet aan tieners. Iemand van boven de eenentwintig moet een nieuw contract ondertekenen, anders moet je eruit.’

‘Mijn vader geeft haar altijd geld voor de huur. Hoe kunnen we dan drie maanden achterlopen?’

‘Je moeder zei dat hij haar al een paar maanden geen cheques meer stuurde. Meneer Renaldo is op zoek naar een grotere woning, dus ik dacht dat hij hier wel...’

‘Wat ben jij een lul, Gary.’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Zaken zijn zaken. Ik heb je moeder al twee keer gewaarschuwd. Jij kunt vast wel ergens anders terecht. Hier kun je in elk geval niet in je eentje blijven, je bent nog maar zestien.’

‘Ik ben negentien.’

‘Doet er niet toe, je moet eenentwintig zijn. Dat staat in het huurcontract. Dat, en dat je daadwerkelijk huur moet betalen.’

Ik durf te wedden dat er een gerechtelijke procedure moet worden doorlopen voordat hij me eruit kan zetten, maar het heeft geen zin om dit aan te vechten als ik hier toch niet wil blijven. ‘Hoelang heb ik nog?’

‘Tot het einde van de week.’

Het einde van de week? Ik heb zevenentwintig dollar op mijn rekening staan en kan nergens naartoe.

‘Kun je er twee maanden van maken? In augustus ga ik op kamers.’

‘Misschien als je geen huurachterstand van drie maanden had. Maar dan komen er nog eens twee maanden bovenop,

en ik kan het me niet veroorloven om iemand hier bijna een halfjaar gratis te laten wonen.'

'Lul,' mompel ik.

'Ja, dat zei je net ook al.'

In gedachten neem ik een lijst door met vriendinnen bij wie ik de komende twee maanden misschien zou kunnen logeren, maar Natalie is de dag na de diploma-uitreiking al naar de universiteit vertrokken om alvast een paar zomercursussen te volgen. Mijn andere vriendinnen zijn ofwel gestopt met school en hard op weg om de volgende Janean te worden, of ze hebben ouders van wie ik nu al weet dat ze me niet in huis zullen willen hebben.

Dan is Becca er nog, maar die heeft zo'n goorlap als stiefvader dat ik nog liever bij Gary intrek dan dat ik bij die vent in de buurt kom.

Dus zit er maar één ding op.

'Ik moet je telefoon gebruiken.'

'Het is al laat,' zegt hij. 'Gebruik hem morgen maar.'

Ik loop langs hem heen en daal het trapje af. 'Dan had je maar tot morgen moeten wachten om tegen me te zeggen dat ik dakloos ben, Gary!'

Door de regen ben ik recht op zijn huis af. Gary is de enige op het kamp die nog een vaste lijn heeft en aangezien de meesten van ons te arm zijn om een mobieltje te kunnen betalen, gebruikt iedereen Gary's telefoon. Tenminste, de mensen die op tijd de huur hebben betaald en hem niet proberen te ontlopen.

Het is al bijna een jaar geleden dat ik mijn vader heb gebeld, maar ik ken zijn mobiele nummer uit mijn hoofd. Hij heeft al acht jaar hetzelfde nummer. Ongeveer één keer per maand

belt hij me op mijn werk, maar meestal gebruik ik dan een smoes om niet naar de telefoon te hoeven komen. Er valt weinig te bespreken met een man die ik amper ken. Ik praat liever niet met hem dan dat ik leugens moet ophangen als: ‘Met mam gaat het goed. Op school gaat het goed. Op het werk gaat het goed. Ik ben gelukkig.’

Met moeite slik ik mijn trots weg en toets ik zijn nummer in. Ik verwacht de voicemail te krijgen, maar hij neemt bij de tweede keer overgaan al op.

‘Met Brian Grim.’ Zijn stem klinkt schor. Ik heb hem wakker gebeld.

Ik schraap mijn keel. ‘Eh... hé, pap.’

‘Beyah?’ Nu hij weet dat ik het ben, klinkt hij bezorgd en een stuk wakkerder. ‘Wat is er? Is alles in orde?’

Het ligt op het puntje van mijn tong om te zeggen dat Janean dood is, maar ik krijg de woorden er niet uit. Hij kende mijn moeder nauwelijks. Het is eeuwen geleden dat hij in Kentucky is geweest. De laatste keer dat hij haar zag, was ze nog best mooi en zag ze er niet als een zwak, strompelend geraamte uit. ‘Ja, het gaat prima,’ lieg ik.

Het is gewoon te raar om door de telefoon tegen hem te zeggen dat ze dood is. Ik wacht wel tot ik het hem persoonlijk kan vertellen.

‘Waarom bel je zo laat nog? Wat is er aan de hand?’

‘Ik draai late diensten en ik heb niet vaak toegang tot een telefoon.’

‘Daarom heb ik je dat mobieltje juist gestuurd.’

Heeft hij me een mobieltje gestuurd?

Ik neem niet eens de moeite om verder te vragen. Mijn moeder heeft dat ding vast verpatst om dat spul te kunnen

kopen dat haar fataal is geworden. 'Ik weet dat het al even geleden is,' zeg ik, 'maar ik vroeg me af of ik misschien een tijdje bij je kan komen logeren voordat ik ga studeren.'

'Natuurlijk,' zegt hij zonder aarzelen. 'Zeg maar wanneer, dan koop ik een vliegticket voor je.'

Ik kijk naar Gary. Die staat hooguit een meter bij me vandaan naar mijn borsten te loeren, dus draai ik me snel om. 'Ik hoopte dat ik morgen al zou kunnen komen.'

Er valt een stilte en ik hoor aan de andere kant van de lijn iets ritselen, alsof hij uit bed komt. 'Morgen? Weet je zeker dat alles goed gaat, Beyah?'

Ik laat mijn hoofd achterovervallen en doe mijn ogen dicht als ik weer tegen hem lieg. 'Ja. Janean is gewoon... Ik moet er even tussenuit. En ik mis je.'

Ik mis hem niet. Ik ken hem amper. Maar ik wil hier gewoon zo snel mogelijk weg.

Ik hoor mijn vader iets intikken op een computer. Daarna begint hij tijdstippen en namen van luchtvaartmaatschappijen te mompelen. 'Ik kan morgenochtend een vlucht van United naar Houston voor je boeken. Dan moet je over vijf uur op de luchthaven zijn. Hoelang wil je blijven?'

'Houston? Waarom Houston?'

'Ik woon tegenwoordig in Texas. Al anderhalf jaar.'

Zoiets zou een dochter waarschijnlijk over haar vader moeten weten. Gelukkig heeft hij nog wel hetzelfde mobiele nummer.

'O. Ja, dat was ik vergeten.' Ik leg mijn hand in mijn nek. 'Kun je voorlopig een enkeltje voor me kopen? Ik weet nog niet hoelang ik blijf. Misschien een paar weken.'

'Ja, ik ga het meteen regelen. Ga morgenochtend maar naar

de balie van United, dan drukken ze daar een boarding pass voor je af. Ik zie je bij de bagageband nadat je bent geland.'

'Bedankt.' Ik hang op voordat hij nog meer kan zeggen.

Als ik me omdraai, wijst Gary met zijn duim in de richting van de deur. 'Ik kan je wel een lift naar het vliegveld geven. Tegen betaling.' Hij grijnst.

Mijn maag draait zich om bij het zien van die duivelse grijns van hem. Als Gary Shelby aanbiedt iets voor een vrouw te doen, wil hij daar iets anders dan geld voor terug.

En als ik dan toch iemand een gunst moet verlenen in ruil voor een ritje naar het vliegveld, dan doe ik dat liever bij Dakota dan bij Gary.

Aan Dakota ben ik gewend. En hoe erg ik hem ook veracht, je kunt wel op hem bouwen.

Ik pak de telefoon weer en toets Dakota's nummer in. Mijn vader zei dat ik pas over vijf uur op het vliegveld hoeft te zijn, maar als ik wacht tot Dakota slaapt, neemt hij misschien de telefoon niet op. Ik wil hier weg, nu het nog kan.

Tot mijn opluchting neemt hij op. 'Ja?' Hij klinkt slaperig. 'Hé. Je moet iets voor me doen.'

Het blijft even stil. Dan zegt hij: 'Meen je dat nou, Beyah? Het is midden in de nacht.'

Hij vraagt niet eens wat ik wil, of dat alles goed met me gaat. Hij ergert zich alleen maar aan me. Wat het ook is tussen ons, ik had er meteen een eind aan moeten maken.

Ik schraap mijn keel. 'Ik heb een lift naar het vliegveld nodig.'

Hij zucht, alsof ik een blok aan zijn been ben. Ik weet dat dat niet zo is. Ook al is onze regeling puur zakelijk, hij krijgt maar geen genoeg van me. Zijn bed kraakt als hij overeind komt. 'Ik heb geen geld.'

‘Ik... Daar bel ik niet voor. Ik heb een lift naar het vliegveld nodig. Alsjeblieft.’

Dakota kreunt, maar zegt dan: ‘Geef me een halfuur.’ Vervolgens hangt hij op.

Net als ik.

Ik loop langs Gary heen zijn huis uit en sla de hordeur met een klap achter me dicht.

Door de jaren heen heb ik geleerd dat mannen niet te vertrouwen zijn. De meeste mannen die ik ken lijken op Gary. Buzz is wel oké, maar ik kan er niet omheen dat hij Dakota heeft grootgebracht. En Dakota is niets meer dan een knapper, jongere versie van Gary Shelby.

Ik hoor mensen weleens praten over goede mannen, maar ik begin te geloven dat zulke mannen maar een mythe zijn. Vroeger dacht ik dat Dakota een van de goeien was. De meeste mannen zijn op het eerste gezicht zoals hij, maar onder al die lagen huid en weefsel stroomt er iets ziekelijks door hun aderen.

Eenmaal terug in mijn eigen huis kijk ik om me heen in mijn slaapkamer en vraag ik me af of ik wel iets wil meenemen. Ik bezit weinig wat de moeite van het inpakken waard is, dus pak ik alleen wat schone kleren, mijn haarborstel en mijn tandenborstel. Mijn kleren stop ik in plastic zakken voordat ik ze in mijn rugzak doe, zodat ze niet nat worden als ik buiten in de regen kom te staan.

Voordat ik de deur uitga om op Dakota te wachten, haal ik het schilderij van Moeder Teresa van de muur. Ik probeer het in mijn rugzak te stoppen, maar het past niet. Dus pak ik nog een plastic zak, doe het schilderij erin en neem het mee.

Een hartverscheurend verhaal van de
#1 *New York Times*-bestsellerauteur
van *It starts with us* en *It ends with us*.

Harten hebben geen botten, ze kunnen niet breken – of wel?

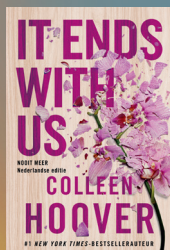
Na de dood van haar moeder heeft de achttienjarige Beyah geen andere keuze dan tijdelijk bij haar vader in te trekken. De vader die ze nauwelijks kent en die op een schiereiland voor de kust van Texas blijkt te wonen. Beyahs leven bestond uit armoede en verwaarlozing, maar nu komt ze in een wereld van de *rich and famous* terecht. Een wereld die zo anders is dan de hare. Maar als ze Samson ontmoet, blijkt dat geld een van de weinige dingen is die ze niet gemeen hebben. Is hun liefde meer dan een vakantieliefde?

'Ook deze meeslepende roman van bestsellerauteur Colleen Hoover bevat haar handelsmerk, de emotionele dreun...' – *Booklist*

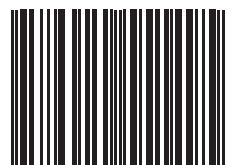

COLLEEN HOOVER is een TikTok-sensatie en de wereldwijde #1 *New York Times*-bestsellerauteur van onder meer *It ends with us*, *Verity*, *Confess* en *Ugly love*. Haar romans verschijnen sinds 2014 in het Nederlands. Wereldwijd zijn inmiddels al meer dan 20 miljoen boeken verkocht! Ook *Heart bones* is een boek zoals je van Colleen Hoover kan verwachten, met spanning, romance, sterke personages en verrassende plotwendingen.

Lees ook van Colleen Hoover:

ISBN 978 90 205 5149 5 NUR 302

9 789020 551495 >

www.zomerenkeuning.nl

Z&K